

"Tiedän kyllä ansainneeni potkut ja tiedän myös oikein hyvin sen, ettei teitä kiinnosta nähdä naamaani enää. Ja kaikella kunnioituksella, tunne on molemminpuolinen. Mutta arvon herra, te olette velkaa minulle. Siitäkin huolimatta, etten ollut kovinkaan kauaa palveluksessanne. Ja minä tarvitsen ne rahat. Olen odottanut ja odottanut, mutta jostain kumman syystä yhä näen tililläni ainoastaan nollia. Minua te ette kuseta. Joten onko meillä käsissämme nyt ongelma? Joudunko tulemaan jälleen uudestaan tapaamaan teitä? Tiedätte varmasti, että tulen kyllä." Tuo muutamien päivien takainen keskustelu entisen pomoni kanssa pyöri mielessäni astellessani lopulta ulos pankista ansaitsemani rahat taskussa. Rahat, jotka olin saanut viheliäisessä vaihtokaupassa, jossa annoin sen vähän mitä minulla nyt olikaan antaa. Aikaani. Ja sitä olin antanut mielestäni jo aivan liikaa tuolle harmaalle ja tylsälle varastorakennukselle, joka onnistui tehokkaasti suorittamaan sen oletettavasti tärkeimmän tehtävänsä: imemään elinvoiman ihmisestä. Aamusta iltaan pakkasin surkealla palkalla jonkinlaisia kumisia pihakenkiä. Tiedättehän, sellaisia joita kaupungin hieman varakkaammilla alueilla asuvat keski-ikäiset, miehensä keskituloisella palkalla elävät muka hienot rouvat käyttävät pienillä pihamaillaan kastellessaan kauniita kasvejaan. Orkideoja, ruusuja, läskejä perseitään. Mitä ikinä sen kaltaiset rouvat pihallaan sitten kasvattavatkaan. Minä en tiedä. Työntävät hikoilevat jalkansa noihin rumiin jalkineisiinsa samaan aikaan kun toiset raatavat kaupungin viroissa ja toiset pyörivät sängyssä painajaistensa keskellä, heräten krapulaan ja uuteen päivään, jonka pian huomaavat olevan aivan yhtä huono kuin sitä edeltäväkin. Olin monesti venyttänyt ruokatuntiani aivan liian pitkäksi ja lähtenyt istumaan tien toisella puolen sijainneeseen pikku-pubiin. Sieltä sitten palasin myöhässä takaisin varastolle. En yleensä varsinaisesti humalassa, mutta alkoholille haisten. Sitä ei kauaa katseltu, vaikka tiesin itse pomonkin naukkailevan taskumatistaan huoneessaan kesken työpäivän. Potkut noista töistä tuntuivat kuitenkin hyvältä. Tunsin helpotusta, vapauden tunteen. Tiesin silti, että minun olisi suhteellisen pian etsittävä taas uusia töitä. Joista myös saisin potkut, ennemmin tai myöhemmin. En välttämättä pariin päivään, pariin viikkoon tai välttämättä jopa pariin kuukauteen, mutta aina yhtä varmasti. Jostain syystä olin todella kykenemätön pitämään työpaikkoja yhtään pidempään. Se ei varsinaisesti johtunut siitä, että olisin ollut laiska, päinvastoin osasin olla hyvinkin aikaansaava. Minua ei yksinkertaisesti vain kiinnostanut. Pian rahat taskussani ja aamupäivän auringon lämmittäessä pölyistä jalkakäytävää, kuin näkymätöntä punaista mattoa askelteni eteen levittäen, suuntasin kohti baaria. Kantapaikkaani. Astuin ovesta sisään hitusen hämärään huoneeseen ja näin samat vanhat tutut naamat pöytien, baaritiskin ja jukeboksin luona. Tunsin heistä lähes jokaisen, vaikkakin ollut useimpien kanssa koskaan vaihtanut sanaakaan. Siellä he istuivat päivästä toiseen ruokkien alkoholilla omaa henkilökohtaista helvettiään. Tai ehkä he joivat vapautuakseen edes hetkeksi. Unohtaakseen. En ollut heitä parempi vaikka toisinaan ehkä niin itselleni uskottelinkin. Istuin ikkunan vieressä sijaitsevan nurkkapöydän ääreen tuoppi seuralaisenani. Kukaan ei ollut huomaavinaanakaan minua ja se sopi oikein hyvin. Pitkätukkainen mies huudatti jukeboksista etäisesti minulle tutun kappaleen. Olin varmasti kuullut sen joskus jossain. Rockia, rockia, Marc Bolan, rockia? Kyllä. Tapasin usein katsoa ulos ikkunasta istuessani tuolla samaisella pehmustetulla penkillä ja näin vain saastaa, ihmisiä. Yksikään ei näyttänyt onnelliselta ja jokaisella oli kiire. Järkyttävä kiire töihin, kauppaan, hakemaan lapset tarhasta, tekemään asioita joita ei tahtoisi tehdä. Tai ainakaan minä en tahtonut. Jokainen kulkee eri suuntaan ja en voi olla pohtimatta itsekseen, että minne? Joidenkin oli vain pakko olla väärässä. Toisinaan heidän katsomisensa sai minut voimaan pahoin.

Tahdoin piiloutua kauas johonkin maakuoppaan pullo viskiä vierelläni ja Luger kädessäni. Toivoen, ettei kukaan eksyisi lähellekään. Tällä kertaa kuitenkin tunsin oloni mainioksi. Sytytin savukkeen ja puhalsin ulos sinistä savua. Ikkunasta sisään eksyvä auringon valo lämmitti miellyttävästi ja ympärillä vallinnut hiljainen puheensorina rauhoitti mieltäni. Kaivoin paperia ja kynän ja aloin rustaamaan sanoja. Toinen olut, viski, jälleen olut. Aika riensi eteenpäin, siltä ei kukaan onnistunut leikkaamaan siipiä. Illalla kapakasta poistuessani ja kotiin päin vahvassa humalatilassa harhaillessani tielleni sattui yksinäinen pulu. Ehkä karman laki olikin totta ja tuo lintu oli edellisessä elämässään ollut tuntematon rikas paskiainen. Joka jatkoi (nyt vain toisessa muodossa) ihmisten, autojen ja monumenttien päälle paskomista. Siivillä varustettuna. Olin jo hetken aikeissa potkaista tuota minulle merkityksetöntä loista, päästää sen päiviltä. Minua katsoessaan se kuitenkin näytti niin rumalta, läskiltä ja onnelliselta. Ei minulla ollut minkäänlaista valtaa päättää toisten elämästä ja kuolemasta. Varsinkaan kun en ollut kykenevä hallitsemaan edes omaani. Tunsin jonkinlaista sympatiaa ja myötätuntoa tuota olentoa kohtaan. Luulenpa, että taisin rakastua siihen. Suhteemme ei vain olisi koskaan toiminut.